

# KVINDEBLADET

## • HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 2.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre  
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer  
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 11. Januar 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i  
Bladets Forsendelse bedes indgivet til  
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

### Kommunen.

„Politiken af 29. December stod en Artikel af Hr. Henning Jensen under Titlen „Paa Sognet“. Hans Udtalelser deri om Kommunen finder vi i høj Grad misvisende, hvorfor vi tillader os et Par Bemærkninger Om selve Artiklens Indhold og det Hørbjergske Lovforslag ønsker vi ikke at udtale os, men den Theori, Hr. H. Jensen docerer med Hensyn til selve Kommunen, kan, efter vor Formening, let trykke den fattige endnu dybere ned i sin Afhængighed til den, derfor vil vi lade høre fra os.

Hr. H. J. fastholder nemlig som givet, at den Hjælp, der skal ydes af Kommunen, den vil *altid* baade af den fattige selv og af Kommunens velhavende Beboere betragtes som en Fattighjælp og vil derfor have den samme demoraliserende Indflydelse som en virkelig Fattighjælp, og han siger videre: „Hver Gang en Mand, der faar Understøttelse af Sognet, møder en af Kommunens mere velstillede Beboere, møder han en af sine tvungne Forsørgere“ — af den Grund, mener Hr. H. J., at al Understøttelse maa udbetales af Statskassen

Vi kan imidlertid ikke se nogen Forskel paa Statens og Kommunens Kasse. Begge fyldes ved direkte og indirekte Skatter, der gaar af Borgernes Lommer, saa det kan være lige saa hæderligt at modtage Pengene af Kommunen som af Staten. Det urigtige i Forholdet ligger ikke i, at det er Kommunens Kasse, men i, at hæderlige Mennesker berøves borgerlige Rettigheder, fordi de er saa ulykkelige at være fattige, og vi er fuldstændig enige med Hr. H. J. i, at dette burde være anderledes, og vi véd, at han har Ret i, at der findes en Rædsel hos de fattige for at komme under den Slags offen-

lige Hjælp, som der bydes gennem Kommunen. Men hvorfor kan dette Forhold ikke forandres?

Befolkningen bør netop oplyses om, at det er dem selv, der lægger Pengene i denne Kasse. Denne Kasse, som de maaské senere er nødte til at ty til; ti enhver yder dog en indirekte Skat, som ikke er ganske lille. I nogle Kvarterer i København c— 7 %, i andre endogsaa 16—17 %. (Med Forholdene paa Landet er vi mindre kendte.) Denne indirekte Skat, som betales gennem Huslejen ved Arealskat, Grundskat o. lign., tænker de fleste slet ikke paa, ligesom Smaaborgernes Næringsbeviser og Brændevinskatten yder en ret betydelig Sum Penge i Kommunens Kasse. Ti om end Folk under 800 Kroners Indtægt ikke yder direkte Skat, bør de dog vide, at de ogsaa er skatteydende.

Det er ofte uden egen Skyld, at hæderlige og flittige Borgere i vore Dage bliver brødløse og ikke med al deres Anstrengelse kan skaffe deres Familie det nødvendige, hvorfor de maa ty til den offentlige Hjælp; derfor bør denne Hjælp ydes dem paa den mest menneskekærlige Maade, og Braadden er fuldstændig borte, naar der ses paa Kommunens Kasse som Borgernes eget opsparede Arbejde, der tilbagebetales den fattige som en Ret. Det er ikke Kommunen, der er Selvejer, og den trængende en fremmed Tigger, der modtager en Almisser af Naade og Barmhjertighed.

H. J.'s Udtalelse om Kommunen som det gruelige Uhyre, der bringer den fattige til Fortvivelse, vilde maaské næppe have virket saa stødende, dersom ikke vi Kvinder just i disse Dage var i Færd med at indbringe et Andragende til Kommunalbestyrelsen om „Madsteder“ for fattige Skolebørn. Vi betragter nemlig ikke Kommunen som

en Kapitalist, hvem vi beder om en Gave, men vi henstiller til den, om det ikke var større Økonomi for den, samtidig med, at det var en Lykke for de smaa Børn, at den anvendte en Del af Borgernes betroede Penge til dette Formaal. Og naar Kvinderne søger at vinde mange af Borgernes Underskrifter for derved at støtte Andragendet, saa er det netop, fordi vi mener, at Kommunen selvfølgelig ikke paa egen Haand — uden den offentlige Menings Støtte — kan foretage en saa stor Udgift, der mulig kan gøre det nødvendigt at forhøje Skatten.

At Hr. H. J. mere end de fleste Mennesker ønsker en human Forsørgelse af de nødlidende i Samfundet, er os vel bekendt, men hvorfor han tror, at det skulde være mere umuligt for Kommunen end for Staten at vise Humanitet, kan vi ikke forstaa. I alt Fald finder vi det uheldigt at fastslaa denne falske Opfattelse af Forholdet i vor Tid, da det netop gælder om at hævde Borgernes Medbestemmelsesret og Ansvar ogsaa i alle kommunale Sager.

### Til Redaktionen af Kvindebladet „Hvad vi vil“!

I Anledning af Karen Laursen Prip's Klager over Tjenestepigens Juleaften i sidste Nummer af Deres ærede Blad, beder jeg Dem om Plads for et Par Bemærkninger.

Med Hensyn til Sagens Hovedpunkt, Pigens triste Juleaften, vil jeg ganske slutte mig til den ærede Redaktions Efterskrift — nutildags findes der vist ikke mange Familier med Evne, men uden Vilje, til ogsaa at glæde deres Pige eller Piger Juleaften.

Hvad jeg ønsker at svare paa, er egentlig kun Indledningen til Klagen. K. L. skriver: „— men hvorledes forholder det sig med dem, der har gjort det hyggeligt og behageligt for de rige?“ — Jeg spørger her,